

ЗАТАМЊЕНА ИСТОРИЈА: Срби или Германи?

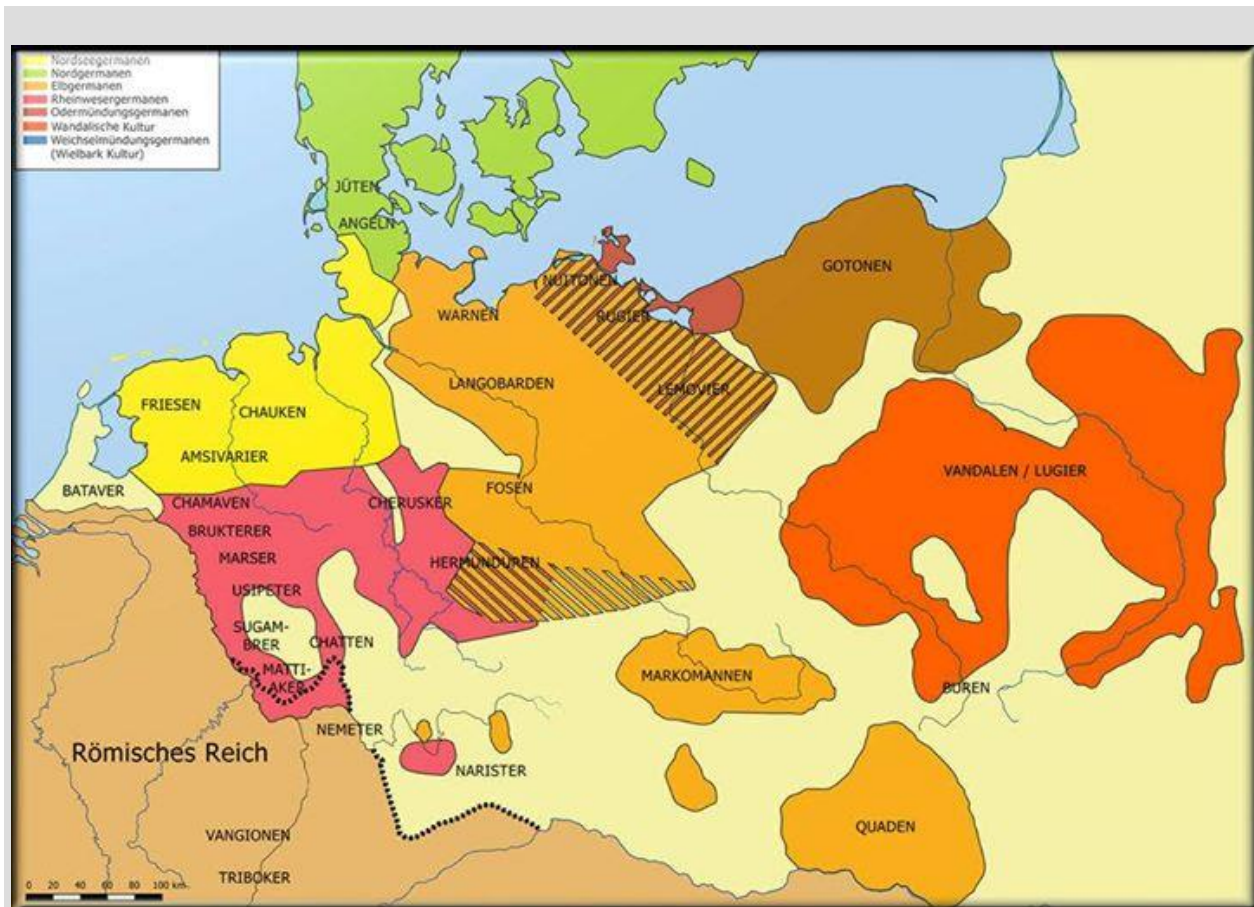
Катедрала у Дрездену (споменик и детаљ о којем Немци избегавају да говоре)

За историју Срба и Србије везује се више раних култура:

- Култура „Лепенског Вира“ (од 6700. до 5500. године п. н. е),
- Винчанска култура[1] (од 5500. до 4500. године п. н. е.),
- Трипољска култура (од 4500. до 3000. године п. н. е.),
- Лугијска култура[2][3] (појавила се око 400. године п. н. е., и од тада не постоји дисконтинуитет са оним што од 7. века називамо Лужичком културом).

Погледајте мапу бр.1 и простирање последње од овде побројаних тзв. Лугијске културе (Вандалске културе), па ћете уочити да се та култура (чији се чак и сам назив објашњава србском речју „луг“ – млада шума), упорно својата од стране Германско-нордијске историјске школе (нем. Deutsch historischen Schule), тј. иста се приписује потпуно неаргументовано – Германима!

Лугијска култура (појавила се око 400. године п. н. е.)

На нашу жалост, данас имамо само латинизоване и германизоване топониме у Португалији, Шпанији и Француској.

Ватикан (лат. Vatican) се побринуо да германизује у својим преписима текстова имена вођа Свеба (читај: Серба), тако да нам је остало нешто мало топонима и тек нека имена, за које је јасно да нису германског корена.

Ова антисловенска политика се одвијала током преписа раних текстова, при чему су оригинални текстови свесно уништавани, а све са циљем да се уздигне немачка раса у односу на друге, јер су још од пропасти Западног римског царства (476. г. н. ере), а нарочито од 9 века немачка племена контролисала политику Ватикана.

Свеби/Серби су настањивали најпре широку област леве и десне обале Лабе (нем. Elbe), а потом су потиснути ка истоку, тако да су од 7. века, ка левој обали истоимене реке.

Миграција дела Свеба, Вандала и Алана на Пиринејско полуострво.

Извор:

Edwin Ginn (1838-1914) / Alexander Keith Johnston (1804-1871): „Ginn & Company's Classical Atlas“ (Boston: Ginn & Company, 1894).

Миграција дела Вандала (читај: Венда) из Лужице на југозапад после 405. године. На мапи се види место (Луѓијска/Луџичка област) одакле Вандали крећу у свој поход на Пиринејско полуострво (лат. *Paeninsula Iberica*) и Северну Африку.

Романски диктатор, војсковођа и хроничар Гаиус Јулиус Цезар (100-44. г. пре н. ере), тј. на лат. Gaius Julius Caesar у свом делу: „Commentarii de Bello Gallico“ (књига IV), јасно разликује Германе и Свебе.

Ево једног занимљивог цитата из овог дела, које је већим делом написао лично Цезар:

„Цезар крене према војци раније него што је имао обичај. Дошавши тамо, дознао је да се догодило оно од чега је страховао: да су неке државе Германима биле упутиле делегације, да су они позвани да одступе од Рајне и да ће им они припремити све што буду тражили. Таквом надом потакнути, Германи су се већ по ширем простору кретали и стигли у земљу Ебурона и Кондруса, који су били штићеници Гала. Позвавши галске прваке, Цезар је сматрао да треба да се прави како не зна за оно о чему је обавјештен, па пошто им је срца умирио и охрабрио, поручи да се спреми коњица и одлучи да са Германима заметне бој.

Пошто су намирнице припремљене и коњаници одабрани, предузе пут у она мјеста за која је слушао да у њима има Германа. Када је пут од њих био удаљен неколико дана, легати им стигоше и ово рекоше: Германи нису раније римском народу рат навјештавали нити су пак, ако би били узнемиравани, од оружја одустајали нити га одбијали. Таква је навика Германа наслијеђена од предака да се, ко год им рат наметне, одупру, а не да моле. Ипак ово истичу: дошли су непозвани, из кућа истјерани, па ако Римљани желе њихово пријатељство, могу им бити корисни пријатељи, било да им дају поља или да задрже она што су их оружјем задобили. **Предност дају једино Свебима, којима чак ни бесмртни богови не могу бити равни. Усталом, нема никога на земљи кога не би могли побиједити.**

На ово Цезар, како му се учинило да је паметно, одговори, а овакав је био завршетак говора: да с њима, уколико у Галији буду остали, не може бити никакава пријатељства и да није право да они који нису у стању да своју земљу очувају туђу освајају, и да у Галији нема никаквих пустих поља која би се особито толикој маси без повреде закона могла дати. Али им је слободно ако желе да се настане у земљи Убији чији су легати код њега и који се жале на неправде Свеба и од њега помоћ траже, па ће он то од Убија и захтјевати.“

Извор :

„Галски рат – грађански рат“ (Нови Сад: Матица српска, 1980, стране 84 и 85).

Поменуто дело превео је са латинског др Ахмед Тузлић.

Цезар је свом делу „Коментари о грађанском рату“ описао своје деловање у прве две године грађанског рата (49 – 48. г. пре н. ере), а тај се текст састоји од три књиге те представља својеврсни наставак његовог ранијег дела „Коментари о галским ратовима“.

С друге стране у делу „Коментари о галским ратовима“, он описује догађаје из свог војног похода у Галију (58-51/50. г. пре н. ере), а сам рад састоји се из осам књига.

Иначе, треба нагласити да осму књигу није написао Цезар, него његов пријатељ, високи официр и лични скретар Аулус Хиртиус (око 90-43. г. пре н. ере), тј. на лат. Aulus Hirtius.

Назив оригинала:

C. Iulii Caesaris / Commentarii de Bello Gallico (Коментари о галском рату) & Commentarii Belli Civilis (Коментари о грађанском рату)

*

У књизи „Германија“ (лат. Germania), романског сенатора и историчара Публиус Корнелиус Тацитус (56-117. г. н. ере), тј. на лат. Publius (или Gaius) Cornelius Tacitus, стоје следеће његове речи:

„Сада треба рећи нешто о Свебима. Свеби нису, као Кати или Тенктери, једно једино племе. Они заузимају већу половину све германске земље, али се деле на различита племена, која се различито зову, и ако сва имају једно заједничко име Свеби. Њих је лако познати, јер зачешљавају косу унатраг и праве од ње чвор. По томе се разликују Свеби од осталих Германаца и по томе се код Свеба, разликују слободни од робова. Овакав обичај може се наћи и код других племена, било зато што су Свебима сродни,
...“

Извор :

„Tacit, Germanija“ (Beograd: Čigoja štampa i Etnografski muzej, 2002, глава 38, страна 31).

Ово је репринт издање књиге „Тацитова Германија“ (Београд: Државна штампарија Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца, 1927). Поменуто дело превео је са латинског др Веселин Чајковић. Назив оригинала: Publius Cornelius Tacitus / De Origine et situ Germanorum

Немци своју античку Германију на својим копијама историјских мапа (не постоје оригиналне) простиру на исток далеко иза Лабе, где је била права граница Срба и Германа.

Успут, Тацитус никада није био у Германији, а нису на исток Немачке ишли ни Римљани (чак нису ишли дубље ни у тзв. Западну Германију), па се логично можемо запитати како онда он (или Романи) уопште и знају где су биле источне границе те државе?

Изглед Пиринејског полуострва око 418. године, после насељавања дела Свеба, Алана и Вандала на тај простор.

Миграција 405. године дела Свеба, Вандала и Алана на Пиринејско полуострво.

Извор:

Reginald Lane Poole (1857-1939): „Historical Atlas of Modern Europe“, Plate 2 (Oxford: Clarendon Press, 1902).

Немци су буквално германизовали имена вођа Вандала, Свеба и Алана, што се показало као тачно када је пронађен први новчић на коме се јасно може прочитати име неког вандалског краља.

Од тог момента долази до великог (читај: суштинског) преокрета, јер уместо германског имена Гелимер[4] (480-553), за краља Вандала и Алана (владао: 530-534), уочава се јасно словенско (латинизовано) име, које нам је сачувано у облику – Гејламир[5].

За неупућене читаоце, желео бих да напоменем да Германи никада нису имали имена која су се завршавала на „мир“ и „слав“.

Пронађени новац вандалско-аланског краља (чије име се завршава са словенским наставком – „мир“), који је уздрмао основне поставке Германско-нордијске историјке школе.

Пронађени новац вандалско-аланског краља (чије име се завршава са словенским наставком – „мир“), који је уздрмао основне поставке Германско-нордијске историјке школе.

*Назив новца: динар (лат. denarius)
Новац је ковао: Гејламир (480-553)
Германизовано (читај: фласификовано) име: Gelimer
Титула: краљ Вандала и Алана (владао: 530-534)
Време настанка новца: око 530. године
Вредност новца: 50 динара
Текст на новцу: D N REX G-EILAMIR (Желимир?)*

С обзиром на нетрпељивост између Германа и Словена, која је у раном средњем веку (као уосталом и касније) била основна црта њихових односа, јасно је да су Свеби, Вандали и Алани били савезници (мада се претпоставља да је међу њима већ приликом доласка на Пиринејско полуострво било и германских племена), јер их је повезивао језик и етничко-племенска сродност.

УПУТНИЦЕ

[1] Архолошко налазиште Винчанске културе „Плочник“ (у Плочнику), код Прокупља је најстарије у Свету, када је у питању обрада метала:

[2] На сербском језику реч „Луг“ означава „младу шуму“. У латинским текстовима ово сербско племе се назива – Lugii. На истом подручју (без културних разлика) спомиње се и племе – Вадали (лат. Vandali, или нем. Vandalen/Wandalen), које потом на истом простору срећемо, под именом – Венди (лат. Venedi, или нем. Wenden/Winden).

[3] Вандалска култура (нем. Wandalische Kultur). Ову културу својатају Германи, путем своје историјске школе, у континуираним покушајима да фалсификују историју Европе.

Аутор: Крсто Крцун Драговић

Уредио: Стефан СРБСКИ

Извор: srbski.weebly.com